

ПРИЧА ОД МИЛИОН ДОЛАРА

Јуче су звали из новина.

Кажу, госпођице, желимо да откупимо вашу причу и да излази у наставцима у нашим новинама. Питам их, колико тачно новца бисте платили, међутим не добијам јасан одговор, већ само уопштено: знате, није баш милион долара, али то је стални ангажман, зарадили бисте сасвим солидно, а у вашој ситуацији сваки динар је добродошао, уосталом, они не плаћају лошије од других, а имају и боље услове и томе слично. Плус учешће у телевизијској емисији *Глагољица*, у најгледанијем јутарњем програму и пролаз у популарни ријалити *Пандемонијум*.

Ухватила сам себе како маштам о новим чизмама и другим ситницама, али овога пута није превладала женска похлепа. Рекох, моја прича је само моја прича и написаћу је сама, ако треба и кад треба, а ви бисте је ионако упропастили. Довољно ми је било што сам недељу дана била на вашој насловној страни, све док није оверила она певачица, а потом и премијер сломио ногу. Онда вам нисам ваљала, а сад бисте да ме вратите. Само, докле, питам? Докле? Док се не појаве ванземаљци изнад Ртња или док неко други, славнији од мене, не сломи ногу? Госпођице, кажу, ви сте се пробрили

захваљујући нашем писању, а ја их питам, како то мисле – пробила сам се. Иста сам она скромна девојка којој се десио несрећни случај, трагедија такорећи, а ваше писање ме није баш прославило. Нисам се ни удала, иако је било неколико понуда, у почетку, а касније се цела нација окренула повређеном премијеру и детаљима његовог опоравка. И да знате, кажем том гласу у слушалици, нисам ја луда, свесна сам шта продајем. Јер моја прича није обична као друге, у њој има нечег кобног и судбинског, универзалног такорећи. Моја прича може само добијати на вредности, она није налик смећу које ви објављујете, не може да застари за недељу дана, не може је надгласати ниједна смена кабинета, а доказ томе је што ви, господо, после скоро пола године од тог догађаја, зовете. Зовете, јер сте се покајали и сада хоћете да подигнете тираж, пошто је већ три дана затишје у свету, нема земљотреса, нема рушења авиона, на светским ратиштима мирују, а премијер је, богу хвала, добро. И да знате, ја не висим на чивилуку, нити је моја прича неки дроњави капут који можете по потреби да скидате и враћате са тог чивилука.

Тако сам им рекла.

После сам размишљала о свему, маштала о себи на насловним странама, ноћу сам сањала делове текста у фелтонима, али ми је некако било мрско да повлачим реч. Сигурна сам да би ме исмевали и уцењивали, а мени је тога – доста. Снимили су они да сам ја солидна риба, па би хтели да ме направе новом старлетом. Па сам кренула у *Службени гласник* да купим неке књиге у којима се писцима препоручује како да обликују приче, намеравајући да напишем роман у наставцима, који би био апсолутни хит, светски бестселер такорећи, па да продам права *Парамаунту*, да видимо онда

ко је скроман. Док сам седела у хладном аутобусу, лепо сам могла да видим себе на црвеном тепиху, у дијамантима опточеним ципелама, како се смешкам новинарима и љубим са Џонијем Депом. Затим дајем интервју тим новинама и кажем „Ај ем фром Сербија, Белгрејд, ју ноу, а смол субурб нир Белгрејд, колд Барајево“, па цркавам од смеха док Амери покушавају то да запишу. „Хау ду ју спел Барајево, мис?“ – „Лајк Сарајево, сер.“

А у међувремену, „смол субурб колд Барајево“ остаје иза мојих леђа и аутобус урања у дивљину Липовачке шуме. Почетак октобра је, природа скида своју летњу одећу, док Београђани навлаче зимску. Хладно ми је јер у аутобусу нема грејања. Те нове чизме би ми баш добродошле, а морам да обновим и залиху рукавица и шалова. Написаћу тај роман, куд пукло да пукло. Моју причу од милион долара читаће цео свет. Видеће они шта је права прича и како се пише. Па ћу убацили и ону епизоду са Гавром, како беше, Гаврилом Поповићем или Петровићем, ма, измислићу неко презиме, није ни битно; биће то апсолутни хит.

Гаврило и ја смо се дописивали преко Фејсбука неко време, меркали се онако, гледала ја албуме, кажем себи: фин неки момак, Цицо; он гледао моје албуме, сигурно сам му се свидела, јер ја не постављам свакакви смеће у фотографије. Фин, леп, запослен, ситуиран, ево теби прилике да се макнеш већ једном из ове субурбије. Па сам исто овако села у аутобус за град, кад смо се, најзад, договорили да се упознамо. Требало је да се нађемо у кафићу *Хот спот* на Петловом брду, јер је брдо обома на пола пута, такорећи. Мени у ствари на две трећине пута, али не можеш тражити превише на првом, и то слепом састанку. То је било проле-